

קבית

שבועון קבוצת יבנה

ג' בטבת תשפ"א - (18.12.20)

"וימצא הגביע"
(ברא' מד' יב)

הגביע של מרלי ריין (ראו כתבה בגיליון זה)

שבת פרשת מקץ

צאת השבת – 17:20

כניסת השבת - 16:17

1436

ליווה אותי ושמר עליי, נתן לי כוח לעבור עוד בגרות ועוד בגרות ולהרים את עצמי פעם ועוד פעם. לבסוף לא הגעתי להיות טייס, מסיבות טכניות, משהו בעין וכד'. אבל אני יודע שבלי החלום הזה לא הייתי מתקדם בכלל או שהייתי מתקדם בחיים לכיוונים אחרים לגמרי.

כשיוסף מספר את חלומו לאחיו ולאביו, גם האחים וגם יעקב מאמינים מספיק ביוסף ויודעים שהחלום שלו עלול להתגשם, ותגובתם תעיד על כך. הרי האחים אומרים בפירוש: "ויאמרו לו אחיו: המלוך תמלוך עלינו אם משול תמשול בנו? ויוסיפו עוד שנוא אותנו" - אם האחים היו חושבים שזה סתם חלום, שאין מצב שהוא יתגשם, כנראה שהם כלל לא היו מתייחסים אל החלום הזה והוא לא היה מלווה אותם כל כך הרבה, בטח שלא היה משפיע עליהם עד כדי לבוא ולהרוג את אחיהם. גם יעקב אומר בפה מלא: "הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחוות לך ארצה" - אז נכון שיש כאן סימן שאלה, אבל האמת היא שיש כאן ליעקב חשש אחר, ולכן הוא מציב כאן סימן שאלה. רש"י מתייחס לחשש הזה וטוען שיעקב, כמו כל אבא, לא רוצה שתהיה דיסהרמוניה בבית, ולכן הוא מנסה למנוע את שנאת האחים. אבל בסופו של דבר אנחנו רואים שכתוב "ואביו שמר את הדבר". לדעתי, זה המסר החשוב ביותר בסיפור על החלומות שלנו ושל הילדים שלנו. כדי שחלומות יתגשמו צריך לדבר עליהם, אולי אפילו לכתוב אותם, צריך לראות אותם חזק חזק בדימיון, צריך לדבר עליהם עם אנשים שמאמינים בך ויאמינו איתך ביחד בחלום שלך.

(איציק כהן הוא מרכז הפנימייה)

"ויהי כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני ואותו תלה". אומר הזוהר הקדוש: "אמר רבי חייא: כל החלומות שבעולם הולכים אחר פתרון הפה, לפי שיש בחלום שקר ואמת והדיבור שולט על הכל".

עוד ממשיך רבי יצחק ואומר: "אמר רבי יצחק: בוא וראה 'אותי השיב על כני ואותו תלה' - מי שהשיב ותלה היה יוסף, ומכאן שהחלום הולך אחר הפתרון. רבי חייא ורבי יצחק מלמדים אותנו עקרון חשוב לגבי חלומות. חלומות יכולים להתגשם ויכולים להתפסס, חלומות נתונים לפרשנות שלנו ושל העולם סביבנו.

נכון שפשט הכתוב מדבר כנראה על חלום הלילה, אבל האם לא נכון לומר שאנחנו חולמים גם כשאנחנו ערים? הרי בלי אנשים חולמים העולם לא היה מתקדם מילימטר. חלום זה שאיפה לעתיד אחר, שונה וטוב יותר. חלום זה תקווה ואמונה.

לכולנו יש חלומות, חלקם מתגשמים וחלקם רק מובילים אותנו לחלומות חדשים. כשהייתי ילד, ממש קטן, חלמתי להיות אסטרונוט. אחר כך הבנתי שכדי להיות אסטרונוט צריך להיות קודם טייס, ואז כשהתבגרתי, ממש לא הייתי פנוי ללמידה.

את גיל ההתבגרות גדלתי בלי אמא, והורים גרושים בצורה מכוערת. (סיפור מורכב ומעניין אבל לפעם אחרת)...

אני ממש זוכר שהדבר היחיד שעודד אותי זה שחלמתי להיות טייס. החלום הרחוק הזה

"ואני תפילתי לך..."

שבת פרשת מקץ

16:17 - הדלקת נרות

מנחה - כרבע שעה לאחר הדלקת נרות

המיקום ולוח הזמנים - **בתיאום ישיר** עם אחראי המניינים!

צפוני - נחמיה רפל

מזרחי - צביקי טסלר

צעירים - אחיעד מובשוביץ

מערבי - רון ברטוב

מרכזי - עידו עפרוני

ביה"כ - יעקב וכמן

יציאת השבת: 17:20

שבת שלום!

מנחה/ערבית בימות החול
בבית הכנסת בשעה 16.35

אספת חברים

במוצ"ש בשעה 21.00

חלף טוב!!

לסבתא רבה **מלכה הקשר**, להולדת הנינה זיו, נכדה **לנעמי ושי**,
בת **לאלון וכרמית**.

רק פאחות

- בר המצווה **לעמיר לסלוי** יתקיים אי"ה, בשבת פרשת ויחי, י"ח בטבת (2.1.21)
 - בת המצווה **לרותם איתן** תתקיים אי"ה, בשבת פרשת שמות, כ"ה בטבת (9.1.21).
- (תזכורת: לבעלי שמחות זכות קדימה לדירות האירוח).

הגביע של מרלי

החום והלחות של פלשתינה הקשו על אבא והרופא המליץ לו לקחת פסק זמן ממוזג האויר הקשה, והוריי החליטו לצאת לבקר את האח באנגליה, ובדרך לעצור לעשרה ימים, לבקר את האח התאום בצרפת. השנה היתה שנת 1939, ולרוע מזלם המלחמה פרצה והם נתקעו בצרפת.

אבי חשב שהדרך היחידה להינצל היא להתגייס ל"צבא של דה-גול" באנגליה. (דה-גול המנהיג הצרפתי, נמלט לאנגליה בתחילת המלחמה, והקים שם צבא צרפתי שלחם נגד הגרמנים ומדינות הציר). אבא שירת 5 שנים בצפון אפריקה כחייל בצבא צרפת, וכל אותן שנים אמי ואחותי שהו בצרפת ולא שמעו ממנו דבר. אמי עברה ימים קשים. הסיפור ששמעתי ממנה מורכב מרסיסי חוויות, ויש לא מעט חורים בסיפור. אני יודעת שיום אחד, מישהו שעסק בהצלת ילדים לקח את אחותי מאמא והביא אותה ל"מקום מבטחים". לאמי לא היה מושג איפה, וכעבור זמן החזירו לה את הבת. אמי סיפרה שזה היה נס, כי ימים ספורים לאחר שבתה הוחזרה, מישהו הלשין על מקום המסתור שבו הייתה, והגרמנים חיסלו את המקום. אני גם יודעת שאמא שלי היתה בשני מחנות עבודה בצרפת. ועוד סיפור עם נס: פעם העלו אותה על משאית לטרנספורט, ופתאום שוטר צרפתי צעק אליה: "גברתי, את בהריון!", היא אמרה בתקיפות: "לא!". "את בטוחה

הכל התחיל מחיפוש תמונה לשער "מבית". חשבתי: חנוכה חלף, יום השואה בשבוע הבא, אז נתמקד בפרשת השבוע ונחפש תמונה של גביע שיש מאחוריו סיפור. הפצתי שאלה: "למי יש גביע מיוחד" ומיד שלחה לי **מרלי ריין** תמונה של גביע כסוף בוהק, מלווה בהסבר קצר: **"יש לי גביע שאבא שלי קיבל, לרגל הולדתו, מהצבא החופשי הצרפתי של דה-גול, אליו הוא הצטרף בהתחלת המלחמה"**. הסתקרנתי: מה עושה גביע של צבא דה-גול בבית של בת "הגרעין האמריקאית"? ואיך קשורה מרלי לזה?

הסיפור שמרלי פרשה לפני כאילו היה שם תמיד וחיכה שיספרו אותו דווקא עכשיו, בין חג הניסים לבין תהפוכות הגורל של יוסף, ובצילו של יום הקדיש הכללי הממשמש ובא, והריהו כאן לפניכם:

מרלי: אבי, עמנואל וולף, היה יליד פרנקפורט, גרמניה. בשנת 1933, עם עליית

היטלר לשלטון, הוריו של אבא נשאו בגרמניה (הם מצאו את סופם באושוויץ), ואילו אבא ושני אחיו התפצלו. אחיו התאום של אבא התחתן (עם אחותו של יונה ריין, אביהן של אילה אפרתי ואורה רוזנברג) וגר בצרפת, אח נוסף התיישב באנגליה, ואילו אבא עלה לפלשתינה. גם אמי, אלזה, עלתה לארץ עם הוריה, והם פתחו מסעדה בתל אביב, ובמסעדה הזאת נפגשו הוריי. הם נישאו ואחותי הבכורה נולדה.

(שמו של הצבא הצרפתי. בעברית: "צרפת חופשייה"), ולמטה מתנוסס שמי **MARLY**.
 בינתיים, האח שגר באנגליה היגר לארה"ב והוא כתב לאבא: "למה שלא תבוא לכאן".
 אבא התלבט אם לחזור לפלשתינה או לארה"ב. אינני יודעת מה היו השיקולים של אבא, אבל הסידורים המינהליים עם ארצות הברית היו מהירים יותר וזה היטה כנראה את הכף לטובת ארה"ב, וכך הגעתי לארה"ב בגיל שנה. דווקא הדוד שלי מצרפת הוא שעלה לישראל.

מבחינתי המעגל נסגר כשעליתי ארצה במסגרת הגרעין האמריקאי, והוריי ואחותי הצעירה בעקבותיי.

ועוד הערה לסיום: "את הסיפור שמעתי מאמי רק בגיל מאוחר ובאופן ספונטני. בחוכמה שלאחר מעשה אני ממליצה לכולם להקליט את הוריקם בזמן".

עיבדה את הסיפור: דינה ספראי

שלא?!" התעקש השוטר, אמי אמרה: "איך אתה אומר עלי דבר כזה, הרי בעלי נמצא בצבא". היא לא קלטה שזו היתה שאלה מכוונת שנועדה לפטור אותה מהמשלוח. ואז התקרב השוטר ושלף אותה בכוח החוצה. כשאחותי ואני ניסינו לשחזר את הסיפור, ולהבין למה הוא פנה דווקא אל אמא מכל הנשים שהיו שם, שיערנו שהאיש נשלח מטעם הצבא של דה-גול כדי לחלץ אותה.

כשנה וחצי לפני סוף המלחמה, אמי עם אחותי ועם הדוד ומשפחתו ברחו לשוויץ דרך ההרים באישון לילה, ושם נשארו עד אחרי המלחמה. הדוד שלי חזר אחרי המלחמה לצרפת כי היה אזרח צרפתי, ואמא שלי היתה צריכה להתגנב לצרפת.

בתום המלחמה אבא שב לצרפת והחיים חזרו למסלולם. כעבור שנה באתי לעולם, ולכבוד הולדתי העניק צבא דה-גול את הגביע לאבי.

על הגביע כתוב בצרפתית **FRANCE LIBRE**

"וְאֶעֱבֹר עָלֶיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבּוֹסֶסֶת בְּדַמְיֶךָ וְאֹמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ זְוִי וְאֹמַר לְךָ בְּדַמְיֶךָ זְוִי." (יחזקאל ט"ז, ו')

**טקס יום הקדיש הכללי
 יום חמישי, ט' בטבת (24.12)
 ישודר בשעה 16:30 בערוץ הפנימי**

- שיר – הרכב מוסיקלי
- פרקי תהילים - אלכס בקר
- דבר היום - דורית מונדרר
- קדיש - אלכס בקר
- שיר - הרכב מוסיקלי
- שירת התקווה
- שירת אני מאמין

קוראים להן ליאורה / דינה ספראי

לפני שאורות החנוכה יפנו את עצמם לשגרה, בחרנו להטיל עוד זרקור על שתי נשים ששמן, ליאורה, קשור לאור. שתיהן הצטרפו לקיבוץ במסגרת נישואים שניים. ושתייהן, כשמן כן הן, רואות חיובי ומשרות סביבן אוירה טובה. תכונות מאוד מקילות כשנכנסים לקיבוץ מגובש שחולק יחד היסטוריה אישית וציבורית משותפת רבת שנים.

ליאורה (בן שחר) ספראי

את ליאורה טסלר אני מכירה מעבודה משותפת בשירות לקוחות בחנות השעונים. היא השתלבה בצוות במהירות, ויש לה את "המתכון הסודי" של נועם ואסרטיביות – שלא לומדים בשום בית ספר.

ליאורה, למה נקראת בשם הזה?

נולדתי ב-ג' באב, ודווקא בגלל שזה לא חודש של אור, הוריי נתנו לי את השם 'ליאורה'. להביא את האור.

אז ספרי עלייך קצת...

נולדתי בירושלים להורים שעלו מאפגניסטן במסע תלאות בשנת 1939, ואני השביעית מתוך שמונה ילדים. חונכתי במסלול הדתי לאומי (יסודי – ב"ס שפיצר, תיכון - אווילינה דה רוטשילד, ובני עקיבא - ירושלים סניף מרכז), והתגייסתי לנח"ל לגרעין "מוריה" במשואה ובכפר עציון.

את בעלי הראשון, צירלי (אברהם) בן שחר ז"ל היכרתי בשדות. הוא היה מרכז הכותנה של ראש צורים ועבד בגד"ש עציון, ואני - נחלאית מכפר עציון. נישאנו בראש צורים בשנת 1973, קצת לפני מלחמת יום כיפור, ושם נולדו לנו חמשת ילדינו. בקיבוץ עבדתי כמזכירה טכנית, כקוסמטיקאית

וכמחסנאית בגדים. בשנת 1991 החלטנו לעזוב את ראש צורים. בשבילי זאת היתה החלטה לגמרי לא פשוטה. איך מתנהלים כלכלית? ואיך ללמד ילדים להתנהל מחוץ לקיבוץ? בנוסף, צירלי היה אחד מעמודי התווך של הקיבוץ, הוא נשא שנים רבות בתפקידים מרכזיים, כמו גזבר הקיבוץ שנים רבות, גזבר בני עקיבא, מרכז משק ומנהל המפעל. אני זוכרת את הלחץ הכבד שהפעיל עלינו חגי פניני, שהיה אז מרכז המשק של ראש צורים מטעם הקיבוץ הדתי, כדי שנישא. בסופו של דבר עברנו לרחובות למשך שנתיים ומשם, בשנת 1994, עברנו לאפרת, לפרוייקט שבעלי בנה כקבלן בחברת "בנייה משקית". באפרת עבדתי כמנהלת אדמיניסטרטיבית בבית הספר "דרך אבות" של רשת אור תורה סטון, והיה לי גם מכון קוסמטיקה בבית. ב-2001 בעלי נפטר ממחלת ריאות. חצי שנה לפני כן נישאה בתי, מיטל, לאיתמר מטיאש ואחרי שנתיים וחצי באפרת הם עברו לגור בקבוצת יבנה. מיטל הכירה ביני לבין **בנצי**, ואחרי 7 שנים של אלמנות, ב-2008, נישאתי לבנצי, שותפי וחברי הטוב לחיים טובים ומאושרים.

באופן שטחי את יבנה. לפני כן היכרתי גם כמה יבנאים שהיו בראש צורים, ומעבר לזה לא היתה לי היכרות מוקדמת עם יבנה. אני מרגישה טוב בקיבוץ. נהנית בעבודה בשירות לקוחות במפעל השעונים, ושמחה על ההזדמנות שנפלה בחלקי לעבוד שם ולפגוש שם גם חבריה צעירים. אני נפגשת עם אנשים בחוגים, בדשא של "המניין המשותף". יש לנו שכנים מדהימים, ואנחנו חלק מקבוצה של יבנאים שנוסעים באופן קבוע יחד לחו"ל.

עיסוקים נוספים - עסקתי הרבה בציור. מאוד אוהבת כל מה שקשור לאסטיקה:

עיצוב, יצירה וקריאה. בנצי ואני נהנים מאוד מתיאטרון ומרבים לטייל בארץ ובעולם. **מאחלת לכולם רק שמחה ובריאות, ושנמשיך ככה.**

תקופה ממושכת חילקנו, בנצי ואני, את זמננו בין יבנה לאפרת, ובין לבין תימרנו (ועדיין מתמרנים) בין עשרה ילדים ולא מעט נכדים, בשמחה ובאהבה. כשפרשתי לגמלאות ב-2017 הגעתי לפה, ולאחר זמן קצר, מיטל עזבה את הקיבוץ, לצערי.

כיום, שניים מילדי גרים בטירת צבי, שניים באפרת ("שומרים על הבית"), ואחד במושב נירית.

על הקליטה בקיבוץ: זאת היתה לי הפתעה, איך שגלגל מסתובב. עזבתי קיבוץ ולא עלה בדעתי שאמצא את עצמי שוב בקיבוץ. אבל החיים מזמנים לנו הפתעות. ושוב נשאבתי לזה

בקלות! זאת לא היתה כניסה לעולם שזר לי. אני מכירה את המנטליות הקיבוצית השיתופית. מביקורי אצל מיטל היכרתי

ליאורה צרויה

בעקבותיו. מהרגע הראשון אהבתי את הארץ. את הריח, את האנשים, את הירוק. הכל ירוק! ובאיזה שלב החלטתי להתגייר. כשלמדתי לגיור אנשים שאלו אותי: לא היה לך קשה ללמוד? אמרתי: לא. אני נהנית מאוד. היהדות מאוד מעניינת אותי וחשובה לי. את ילדי גידלתי בבית דתי לאומי. לצערי התגרשתי, אבל היה לי מאוד חשוב לבנות עוד זוגיות. בריאה. ושיהיה יהודי. היכרתי את רמי. זה פרק חדש של החיים שלי ואני מאוד מרוצה. כבר ידעתי מה אני מחפשת

את ליאורה צרויה פגשתי פעמים ספורות, ובכל "סמול טוק" יוצא לה במקרה איזה 'משפט זהב'. סוג של איכות שקשה לשים עליה את האצבע.

ליאורה, מה הרקע של השם שלך?

כשעליתי לארץ תרגמתי את שמי לליאורה מהשם המקורי שלי שהיה קשור לאור: **סבטלנה**. זאת בחירה שאני חיה איתה טוב. השם מתאים לי.

נולדתי במולדובה, התחתנתי עם יהודי. הוא אמר שכל יהודי צריך להיות בארץ, ובאתי

עובדי המכון וסטודנטים. יש דרישות מהצוות במעון. כל ילד חייב לקבל את ה-100% שלו, משמונה בבוקר עד חמש.

איך את מתניידת?

אני עובדת מ-08:00 עד 17:00. עד הקורונה נסעתי בתחבורה ציבורית, ונעזרתי הרבה בהסעה של הקיבוץ, ואני מאוד מודה על כך, ולשמחה, נהג ההסעה שהוא בן אדם מדהים ונחמד מאוד. בקורונה, רמי ואני הגענו למסקנה שכבר אי אפשר להמשיך כך, וקניתי רכב, וזה חוסך לי זמן ונותן ביטחון.

תוך כדי עבודה בגן גיליתי שיש לי ידיים טובות. הייתי פה בחוג ציור והייתי מופתעת שזה יוצא טוב. אני סורגת, תופרת וגם אוהבת ויודעת לבשל, ומאוד אוהבת לקרוא. בתקופת הסגר לא עבדתי. אמרתי לרמי: מה אני יכולה לעשות? אנחנו מקבלים כל כך הרבה, אני רוצה להחזיר. אז עבדתי בחמוצים, ולמדתי את התפקיד של מבקרת איכות. פגשתי שם אנשים נחמדים, שדואגים ליחס כמו שצריך. מרגישים שם ממש כמו משפחה (בוודאי למי שמדבר רוסית, כמוני)...
אז ליאורה, מאחלים לך המשך נעים בבית קבוצת יבנה, ושתראי רק טוב.

כרכות חמות

ל איתי-יהודה באוסי, החייל הטרי, שהתגייס השבוע לצנחנים. מאחלים לך שירות משמעותי, מספק ומהנה. עלה והצלח!

צאתך ובואך בשלום!

אוהבים ומעריכים!

ועדת הצעירים

בזוגיות. לשמחתי, הילדים של רמי, למרות שבוודאי לא פשוט להם, קיבלו אותי יפה והם מכבדים אותי, וכך גם ילדיי קיבלו את רמי.

איך היתה הכניסה לקיבוץ?

קיבלו אותי מאוד טוב. אני מאוד מתלהבת גם מהאנשים וגם מהמקום. יש רוגע. המקום מתאים לאנשים והאנשים מתאימים למקום. אני שומעת שהקיבוץ משתנה ונראה לי שזה יהיה הפסד גדול. עליתי ממולדובה ושם למדנו על בסיס הקומוניזם והסוציאליזם. כאן אני רואה שבאמת יש דברים כאלה! כשאני מדברת בטלפון עם ההורים שלי ברוסיה, הם מאוד מתרשמים מזה.

יש לי שתי בנות נשואות. אחת מהן מנישואיו הקודמים של בעלי, ואני בקשר טוב איתה ויש לי ממנה ארבעה נכדים, לאחרונה נולד לי נכד חמישי מבתי הקטנה, שגרה ברחובות. ושני הבנים, אני מקווה שבקרוב יתחתנו (אחד כבר הודיע).

אני עובדת כבר 12 שנה במעון לגילאים של שלוש פלוס ומאוד אוהבת את העבודה. יש במעון אנרגיות טובות. הוא שייך לויצ"ו ונמצא במכון ויצמן, ומיועד רק לילדים של

שעת נעילה

ערן שטיינר

(לא ביקשתי רשות מהיוצרים):

דיווח יבש, הודעה צדדית, טכנית, שהתפרסמה ב"מבית" לפני שבועיים, גורמת לי לנדודי אידיאולוגיה. הציטוט שהקפיץ אותי הוא "וללא חליבה ע"י יהודים בשבת". אני כותב דברים אלו לא מהכורסה אלא מבור החליבה, מחלב ליבי.

מגיל 13 אני חולב פרות בארץ ישראל בתור יהודי; זה 44 שנים שאני חולב בשבתות. ואני זועק, (ואי אפשר לראות זאת בדף, הוא לא מאדים ולא רותח מכעס). היכן כל האידיאולוגיה, לפיה 2000 שנה לא היינו בארץ ישראל ועכשיו צריך להפעיל משק חי בשבת, רפת בארץ ישראל, ע"י יהודים שומרי מצוות? קולמוסים נכתבו על ההיתר שמאפשר לחלוב בשבת (למרות שזו מלאכה דאורייתא), שנים טפטפו לנו מושגים כמו גרמא, חליבה לאיבוד, צער בע"ח דאורייתא ועוד. היכן כל אלו? האם אנחנו זורקים הכל בשל הנוחות ובשם אני לא יודע מה? ככה מקפלים דגלים? כך מבטלים עקרונות כה חשובים ונכונים? למען ה', לאן הגענו? ואני קורא לכל החולבים הצעירים והוותיקים, אנא, נרים את הכפפה וניאבק למען לא יתקיים הדבר במשמרת (תורנות) שלנו ולא ייעשה כן במקומנו.

עולם הולך ונעלם

דני הרץ

תם עידן ברפת קבוצת יבנה. בהתאם להחלטת הנהלת המשק ובאישור האספה, הגיעו לרפת שלושה עובדים זרים. המשמעות היא: ברגע שיש "גויים" ברפת, חל איסור הלכתי לחליבה בשבת ע"י יהודים. שלושת העובדים הזרים יכסו את כל חליבות השבת, שניים בכל חליבה... כפי שהוסבר לי, המגמה היא לחסוך בהוצאות הייצור.

לא עוד חברים וילדיהם שבאים לחליבה בשבת. לא עוד נערים ונערות שגדלים ברפת ומתחנכים לעבודה ברפת.

גם בימות החול, הולכת ומצטמצמת נוכחותם של חברי יבנה ונערי יבנה ברפת.

להערכתך, לא ירחק היום שעוד ענף יהיה "מחוץ לתחום" עבור חברי יבנה. הלוואי ואתבדה.

דני הרץ ונדב גדיש בפתיחת המחלוב החדש בשנת 1986. מתוך אתר מורשת קבוצת יבנה.

שוטף פלוס / שמשון גוטליב

בזמן ועושה מה שאומרים לי, ובאותו רגע זוכר לטובה את המטפלת **אליס איתן** ז"ל, שלימדה אותנו בגילאים הצעירים לשטוף רצפות וצריפים.

אפיזודה חולפת: רצפת צריף "קדמה" היתה רצפה מאריחי עץ, אותה היינו שוטפים "רק" פעמיים בשבוע, בשלישי ובשישי. למרות שאליס גערה בנו "שנסטרס", היינו מחכים שהמים יחלחלו לקרקע דרך החריצים ברצפת העץ...

ואם תשאלו מי הם, כיום, חברי לשטיפה אומר רק שכולנו, כל השל"שה השוטפת, היא בוגרת ה-Hatchery Cleanliness College. זו המכללה הגבוהה שהיא האוקספורד בתחום. על הבית שלי אני לא מדבר. הוא סיפור בפני עצמו, והמבין והמכיר - יבין. מהדיקנית של המכללה, דמות מופת בתחום, למדנו כמעט הכול. לימדו אותנו לחדור לפינות חשוכות שלא חשבנו שיכול להיות בהם גרגר אבק. פינות שאפילו נמלה טועה או ג'וק לא היו מעלים בדעתם שניתן למצוא בהן מסתור. למדנו על כל סוגי חומרי הניקוי, ולהבדיל בין מגב תקין ללא תקין. למדנו על ההבדל התהומי בין ניקוי שירותים, מטבח, חדר ופרוזדור. וכמובן, עברנו הכשרה מעשית (אני פחות. כאמור, מתחמק)...

ועם כל המטען הזה אני מגיע למקום עבודתי החדש.

עכשיו מה שנותר לי הוא לתקן את הרושם.

ולחברותי היקרות במדגרה אני אומר שגם אם הייתי קצת "אפרוח פרא", בכל זאת בסיכומי של דבר, כרגע זה נראה שהצלחתן.

לפני זמן לא רב, לאחר שש שנים, סיימתי את תפקידי במדגרה וחזרתי לבניין המשרדים. אחת העבודות המאתגרות הראשונות שאיתן היה עלי להתמודד היא שטיפת הרצפות ומה שמסביב. פעם בשבועיים מגיע תורי לשטיפה. אני מגיע ב-30:6. חברי המקדים כבר הכין את דליי המים. אני לוקח דלי, סמרטוט רצפה ומגב ויוצא לעבודה.

במדגרה יצא לי שם, ובצדק, של מתחמק סידרתי משטיפת המשרדים. לאחר תקופת הכלה, הבינו שלא כדאי, בתחום הצר הזה, לצפות ממני ליותר מדי. הניחו לי ואפשרו לי

להיות "בקטנה" אחראי על פס הקול שילווח את ניקוי המשרדים. חזנות, שירים שלא נס ליקחם ושירי חג. לדוגמה, לקראת השנה החדשה - שירי אלול וימים נוראים ולהבדיל, בשבוע שחל בו יום העצמאות - מוזיקה של דור תש"ח בסגנון "זמר הפלוגות". בנוסף, לקחתי על עצמי להיות א' פינוי האשפה, שבזה הבאתי לידי ביטוי את הניסיון הרב שרכשתי בביתי הפרטי.

גם באירוע הפרידה ממני, שארגן ענף המדגרה, הנושא עלה מקלין לקלין ויותר מפעם אחת. למרות המעמד המרגש, האמת היתה חייבת להיאמר. דרך אגב, בבת שחוק.

עכשיו בניין משרדים ועלי להוכיח את עצמי.

החלטתי לבוא לשטיפה בראש נקי ולעשות מאמץ לנקות את הרבב שדבק בי. אני מגיע

ערכות "מחוברים" לגיל השלישי

במסגרת קול קורא של מפעל הפיס שהוגש על ידי מחלקת הרווחה במועצה, זכתה המועצה ב-13 ערכות "מחוברים" - **מדובר במכשירים המספקים שירותי שיחת וידאו**. הערכה כוללת מחשב לוח (טאבלט) וכן תושבת ותוכנה ייעודיים. המוצר מאפשר שיחות וידאו נכנסות בלבד ונועד למתקשים בהפעלה עצמאית של שיחות וידאו בוואטסאפ. על המוצר להיות מחובר לחשמל כל הזמן.

בתום שנה לקבלת המכשיר, המנוי יידרש לשאת בעלות רכישת חבילת גלישה ייעודית וישלם לחברת "סלקום" 10 ₪ לחודש, במשך 24 חודשים. בתום השימוש במכשיר יש להחזירו למועצה.

מי רשאי להגיש בקשה לקבלת מכשיר "מחוברים"?

כל אזרח ותיק מעל גיל 65 רשאי להגיש בקשה לקבלת מכשיר.

עלות המכשיר למשתמשים הינה 250 ₪ לתקופת המימוש.

ועדה ייעודית תדון בבקשות ותאשר את חלוקת ההקצאה על-פי הקריטריונים הבאים:

1. מבחן הכנסות

2. רמת בדידות

3. העדר יכולת טכנולוגית

4. חוות דעת סוציאלית

הבקשות תתקבלנה עד תאריך **24/12/20**.

טופס בקשה לקבלת ערכת מחוברים ניתן למצוא באתר המועצה תחת מחלקת שירותים חברתיים, או בהקלדת מילות החיפוש – מחוברים.

*קיימת אפשרות לרכוש את הטאבלט. מתחברים באופן פרטי, באמצעות אתר סלקום שופ.

לפרטים נוספים ושאלות ניתן לפנות לאורית גרין – עו"ס, מנהלת תחום אזרחים ותיקים בטלפון: 08-8622123.
בברכה

המחלקה לשירותים חברתיים

לרפי שרקי

תנחומים

לך ולמשפחתך

עם פטירת אביך

אבנר מסעוד ז"ל

בית קבוצת יבנה

משולחן תרבות

חג חנוכה חג האור, הצלחנו לחגוג ולהאיר את הביחד!

תודה לאליקים איטלי על צילום התמונות, ותודה ליואב בית אריה על הנחיית החידות. תודה לצוות הווידאו על שיתוף הפעולה, תודה לצוות ענף המזון על שיתוף הפעולה, תודה לתורנים על חלוקת המרקים המפנקים.

ותודה ל137 מירוצי האפיצה

שלמרות מזג האוויר הסגרירי, הרוח הספורטיבית גברה והיה מאוורר, מהנה ומשמח!

לעפרה גוטליב, מושיק גרוס, אודיה קינסבורסקי, אלי רדר, ניר שריד, ושורי לוי מהמתנ"ס.

תודה לעדו עפרוני ואהוד איתן על תפילה ושמחה מוסיקאלית, תודה לצוות ההגברה, תודה לצוות תרבות קורונה.

כל אחד הוא אור קטן וכואלן

אור איתן!

תודה רבה למשפחות המארחות בבתי המדליקים, תודה על הנכונות, רוחב הלב, העשייה למען הקהילה, מאור הפנים, המטעמים, המשחקים, היצירה ועוד. זיכיתם אותנו במפגש חברתי קהילתי וביחד הארנו אור גדול!

אז תודה לבבית למשפחות: אלטמן (הדס ומאיר), עמיר (נטע ונעם), זלקינד, גוטליב, כהן (קארן ואבשלום) וויצמן.

למשפחות: לוי ועופרן.

למשפחות: קנדל, ליבר (רן ונעמי), שטיין (שרי וקובי), בר לב (יוהנה ושחר).

למשפחות: יעקבי, בזק, שריד (ניר ורבקה) ובטר.

למשפחות: גולדנברג וחושן.

למשפחות: אפרתי (מעין ואוהד), מעטוף ושעשוע.

למשפחות: פלק (לילך וידידיה) ולב.

תודה חמה ל137 מירוצי האפיצה:

ברוריה אריכא, תמר בזק, יוהנה ברלב, טליה גולדנברג, רני יעקבי.

תודה ענקית לדינה ספראי על ריכוז החידות היבנאיות במשחק האינטראקטיבי, על השקעה, חשיבה ויצירתיות. תודה לרב אילעאי ולעדו שהוסיפו חידות משלהם.

מודעות לתנועה

בימי שלישי בשעות אחר הצהריים המוקדמות, מתקיים חוג "מודעות לתנועה" על בסיס יוגה, המיועד למי שרוצה לשפר יכולות גופניות כמו הגדלת טווח התנועה, הפחתת כאבים ושיווי משקל. החוג הוא רב גילאי. להשתתפות בחוג נדרשת יכולת של מעבר אל מזרון / רצפה. החוג מועבר ע"י רביב ומוגבל ל-18 מפגשים. נשים המעוניינות להשתתף מתבקשות ליצור

קצרים משולחנה של מרכזת השירותים

עמדות פחים

לפני כחודש החלו הלימונים לסייע באיסוף קרטונים וזכוכית. זה אמור לסייע לנו בשמירה על מראה מסודר ונקי של כל עמדה. עם השינוי הנ"ל אני מבקשת להזכיר לחברים להקפיד על הפרדת הפסולת.

פחי הקרטונים מתמלאים באשפה שלא אמורה להגיע לשם, שקיות זבל, טיטולים ועוד (התמונות שמורות במערכת). נבקשכם להקפיד על מיון האשפה, פחי הקרטונים מיועדים אך ורק לקרטונים. תודה על שיתוף הפעולה!

קלנועיות

שירות תיקונים לקלנועיות הינו באחריות **אליקים איטלי**, שמרכז את פניות החברים. חברים שזקוקים לתיקון/טיפול בקלנועית, יפנו לאליקים שיסייע ככל הניתן, ויפנה לטיפול במוסך או ע"י בעל מקצוע חיצוני. תודה רבה לנחום **צימבליסטה** על מתן שירות מצוין לחברים לאורך שנים!

גן המשחקים החדש

לפני כחודש נפתח בשעה טובה גן המשחקים החדש. תודה רבה ל**מועצה האזורית** על הגן ועל הקשר עם קק"ל. נזכיר לחברים שהגן ממוקם בסמוך לשכונת הפעוטונים ולכן יש להקפיד על זמני המנוחה ועל שקט בין השעות 14:00-16:00 בשבת, ובין השעות 22:00 ל- 7:00 בבוקר.

סככת קלנועיות באזור בית הכנסת

אני מבקשת להזכיר שאין להיכנס עם הקלנועיות למבואת בית הכנסת. אנו מתכננים העמדה של סככה לקלנועיות בצד הדרומי של בית הכנסת, על מנת לאפשר חנייה מקורה וקרובה.

שינוי הכביש ליד בתי הספר, התאמה למערך ההסעות

בעוד כשבועיים אמורות להתחיל העבודות על הכביש הסמוך לבתי הספר. בתכנון, לבנות חנייה עבור המורים, בשטח הישיבה – צפונית לכביש, וכן להרחיב את הכביש הקיים, כך שיהיה נתיב ייעודי לאוטובוסים שעומדים כאשר מעלים ומורידים את התלמידים. העבודות אמורות להמשך כחמישה חודשים, בהם תהיה הפרעה מסוימת לתנועה בכביש זה. אני אעדכן מראש, במידה ותהיינה חסימות.

סידור מעברי החצייה מול בניין המשרדים

מעברי החצייה הקיימים היום מול בניין המשרדים אינם תקינים. אחד מהם מוביל לתוך הכניסה לחניון והשני נכנס לתוך גינה. בתכנון לבטל חלק מהגינה הקיימת ולייצר מעבר חצייה אחד תקני. שרטוט התוכנית המוצעת נתלה על לוח המודעות.

משולחנם של יהודה ונח מזכירי הפנים

אספה

לאחר פגרת חנוכה קצרה אנו שבים ומתכנסים לאספת חברים במוצאי שבת הקרוב. נמשיך את הדיון מהאספה הקודמת בנושא **השתתפות החבר בתשלום עבור שירותים שונים**. כזכור, המזכירות מבקשת להאריך את ההחלטות שהתקבלו לשנת 2020 לשנה נוספת, 2021. בחלק מהסעיפים נוצר חיסכון משמעותי בצריכה, אך מוסכם ששנת 2020, שנת הקורונה, הייתה מיוחדת ודרושים בחינה ומעקב נוספים.

הסעיף השני עוסק **בסטנדרט הדירות החדשות**. בשלבי הגימור של הדירות החדשות ישנה כוונה להשאיר מספר פריטים לא גמורים, כגון אהילים, "דק" או רחבה חיצונית מרוצפת, וכן השלמה של ארונות. הצוות החברתי של הבנייה החדשה דן בנושא והעריך את העלות להשלמת הפריטים בסכום של 20,000 ₪ לדירה. אנו מבקשים להעניק לעוברים סכום זה. פריטים שיושלמו על ידי הקיבוץ ערכם ירד מהסכום. על מנת לשמור על שוויון. הכוונה לתת את המענק לכל החברים שזכאים לדירה חדשה על פי הוותק שלהם, כולל אלה שאינם עוברים לדירה חדשה.

ההנהלה החדשה של הקהילה

השנה האזרחית מסתיימת והמועד שנקבע לתחילת כהונתה של ההנהלה החדשה של הקהילה מגיע. שתי נציגות הציבור במזכירות הנוכחית, **אביבה סימון ורבקה ריין** תמשכנה את כהונתן כחברות הנהלת הקהילה כפי שנקבע עם היבחרן. לתפקיד מנהל חברה ופרט לא נמצא עד כה מועמד ראוי שנכון לקחת על עצמו את התפקיד. ועדת מינויים פנתה ל**יהודה שריד**, מזכיר הפנים היוצא, להמשיך זמנית לתפקיד מנהל חברה ופרט ולאפשר לה בכך זמן נוסף למציאת מועמד מתאים. הרכב הנהלת הקהילה ייראה אפוא כך:

נח חיות – מזכיר (יו"ר ההנהלה)

שמשון גוטליב – מנהל קהילה

יהודה שריד – מנהל חברה ופרט

סיוון לנג – מנהלת ענפי השירותים

אסף בית אריה – מנהל חינוך

הדס אלטמן – מנהלת משאבי אנוש

אביבה סימון – נציגת ציבור

רבקה ריין – נציגת ציבור

ההנהלה תחל בתפקיד ב-1 בינואר 2021. נאחל ל**שמשון**, מנהל הקהילה ולהנהלה החדשה הצלחה רבה בתפקיד.

הסברה על חיסון הקורונה

ביום שלישי ה-22/12, ז' בטבת בשעה 20:30 בערב

ד"ר מיטל דיטש תסביר בעניין חיסוני הקורונה.

קישור המרפאה לזום יישלח לחברים סמוך למועד.

רק בריאות

אחות כוננת בשבת - ליזט

שעות וימי העבודה של ד"ר אבירם דונסקי במרפאה:

יום ראשון 16:45-14:30 יום שני 15:30-14:00

יום שלישי 13:00-09:30 יום חמישי 09:00-08:00 ו-15:30-14:30.

ימי שישי במרפאה: יום שישי ה-18/12-ליזט. יום שישי ה-25/12 - אורית.

***חיסוני שפעת – יש מלאי מספיק לחיסונים, הציבור מוזמן לתאם תור לחיסוני שפעת.**

* **תזכורת!** לבדיקות דם יש לתאם עם המרפאה תור מראש.

* טלפונים בשעת חירום: 4000 - אחות תורנית, 1221 – איחוד הצלה.

לידיעת החברים! תהיה אפשרות לקבוע **ליפעת הדיאטנית** תורים לשעות אחר הצהריים.

מי שמעוניין בכך, נא לפנות לאורית במרפאה.

חברים יקרים,

אנו מזמינים אתכם למיצג עשרה בטבת שיעסוק השנה בנושא:

הספורט בשואה

נתמקד בסיפור של ליגת טרזין והחיים בגטו,

ובסיפורם של המתאגרפים בזמן השואה.

ביום רביעי, ח' בטבת 23.12

17:00-17:45 - פתוח לגיל השלישי

17:45-20:00 - פתוח לכלל הציבור

ביום חמישי, ט' בטבת 24.12

17:15-19:00 - פתוח לכלל הציבור

נוער חברת הנעורים והצוות

**מיקום: בחברת הנעורים
ובמגרש הספורט של התיכון**

מעשים קטנים

אלמוג בהר

אָדָם פּוֹדֵה נַפְשׁוֹ בְּמַעֲשֵׂים קְטָנִים

בְּזָכוֹנוֹת שֶׁהוּא זוֹכֵר כְּשֶׁכָּלֵם

שׁוֹכְחִים, בְּפָצְעִים שֶׁהוּא סוֹבֵל כְּשֶׁכָּלֵם

שְׂמַחִים, בְּשִׁתְיָקוֹת שֶׁהוּא שׁוֹתֵק כְּשֶׁכָּלֵם

צוֹחֲקִים, בְּחִיּוּכִים שֶׁהוּא מְחַיֵּד כְּשֶׁכָּלֵם

שׁוֹתֵקִים, בְּסִדְקִים שֶׁהוּא עוֹצֵר כְּשֶׁכָּלֵם

מְמַשִּׁיכִים, בְּרֵאוֹת שֶׁהוּא אוֹסֵף כְּשֶׁכָּלֵם

מְשַׁלְּכִים, בְּפִתְחִים שֶׁהוּא מְגַלֵּה כְּשֶׁכָּלֵם

מְסַתִּירִים, בְּשִׁכְחָה שֶׁהוּא שׁוֹכַח כְּשֶׁכָּלֵם

זוֹכְרִים, אָדָם פּוֹדֵה נַפְשׁוֹ

בְּמַעֲשֵׂים קְטָנִים.

על השירים : יצחק ברוכי

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com
המערכת : דינה ספראי, רעיה זלקינד, ניר יעקבי ושרית פישביין.